

[H. Larsen (Bjerre).]

at lade organisationerne arbejde videre med tingene.

Det ærede medlem har gjort den danske arbejderbevægelse og vort samfund som helhed en værdifuld tjeneste ved ikke at give op, men energisk fortsætte sine bestræbelser for at nå frem til et forlig, som vi alle håber vil blive beseglet ved den nye urafstemning. Denne udvikling opfordrer jo i høj grad til at fortsætte bestræbelserne ad forhandlingens vej, og jeg forstår da også, at den højtærede statsminister har den samme opfattelse — det blev der jo også givet udtryk for af den højtærede statsminister for et øjeblik siden.

Selv om der nu er skabt en forbindelse mellem Bornholm og det øvrige Danmark med statsbanefærgen „Freia“, har oppositionen altså alligevel ment, at man skulle opretholde forespørgslen til den højtærede statsminister. Man kan tænke sit derved — de politiske motiver er ikke så svære at få øje på. Jeg beklager egentlig, at Bornholm i den givne situation skal benyttes som en slags politisk kastebold, fordi øen og dens befolkning på grund af manglende forudseenhed fra ledelsen af Bornholms Dampskibsselskab af 1866 på ny er kommet ud i en krisetilstand på skibstrafikkens område under en arbejdsconflikt.

Det havde nemlig ikke været nødvendigt. Alle mulige forholdsregler var truffet for at undgå denne standsning af trafikken. Når jeg ser bort fra oppositionens politiske motiv bag den stillede forespørgsel, er jeg egentlig kun taknemlig, fordi der på denne måde er blevet åbnet adgang til fra dette sted at sige lidt om, hvorledes handlingsforløbet i det noget sørgmuntre kapitel, der hedder „Bornholmstrafikken under konflikten 1961“, rent sagligt har været. Jeg kunne meget vel tænke mig, at både det høje ting og offentligheden, ikke mindst på Bornholm, kunne være dybt interesseret heri. Det håber jeg i alt fald den vil være. Selv om vi somme tider på Bornholm føler, at det er, ligesom man glemmer vor eksistens, er jeg i dag i den behagelige situation at kunne sige, at både den højtærede statsminister og de fagministre, der har beskæftiget sig med den øjeblikkelige trafiksituation på Bornholm, alle uden undtagelse tillige med deres embedsmænd på den mest energiske måde har

bidraget til at skabe den nødløsning af trafikken til søs, som i dag er blevet en kendsgerning. Etableringen af denne rute med en statsbanefærgе var der truffet beslutning om allerede under de første forhandlinger, hvis alt andet skulle glippe. Jeg vil gerne sige tak derfor og udtale håbet om, at statsbanernes færgefart kan klare opgaverne i overgangsperioden, indtil der forhåbentlig inden alt for længe ved nye forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter løses op for den normale trafik til vor dejlige ø derude i Østersøen.

Må jeg derefter ganske kort præcisere, hvad der er baggrunden for besværlighederne med den normale skibstrafik i øjeblikket. Det hele bunder i den kendsgerning, at Dampskibsrederiforeningen nægtede at godkende en lokal arbejdsaftale, der var truffet mellem bestyrelsen for Bornholms Dampskibsselskab af 1866 og de pågældende organisationer.

Belært af erfaringerne fra 1956 trådte de parter samme, der var interesseret i at holde trafikken mellem Bornholm og fastlandet i gang under en konfliktsituation, allerede i november måned 1960. Da der foreligger et skriftligt referat fra dette møde, vil jeg gerne her for det høje ting med den højtærede formands tilladelse kort citere dette:

„På et i dag afholdt møde med følgende deltagere: smed Holger Lundgren, Arbejdernes Fællesorganisation, sømand Aage Kjeller, Sømændenes Forbund og Søfyrbødernes Forbund, Axel Olsen, Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund, Poul Aagesen og H. Kjeldsen som repræsentanter for havnearbejderne i Rønne, civilingeniør E. B. Larsen, Bornholms Arbejdsgiverforening, og civilingeniør K. B. Bidstrup, proprietær N. A. Kofoed, bygmester B. Jepsen og tandlæge H. C. Strand Holm og direktør Wøldike Nielsen, de sidste fra 66-selskabet, drøftedes de forhold, der på grund af Bornholms geografiske beliggenhed ville opstå under en eventuel konfliktsituation. Man er enig om, at en konflikt, der berører 66-selskabets sejlads, ville have yderst beklagelige virkninger for det bornholmske samfund. Man enedes derfor om hver for sig at forelægge forholdet for sine respektive organisationer